

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: S1 3 U 027081 18 U
Датум: 28.05.2019. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вijeћу за управне спорове састављеном од судија Јадранке Брeнјо, као предсједника вijeћа, Ефраима Ћосића и Лjилјане Лаловић, као чланова вijeћа, уз судjelовање Станке Ћеклић, као записничара у управном спору тужителјнице _____, из Г. Раинци, улица _____, против рjeшeња број: UP1 03-1-37-1-204-2/17 EM од 09.11.2017. године, тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, у управној ствари заштите личних података, на нејавној сједници одржаној дана 28.05.2019. године, донио је слjедећу,

P R E S U D U

Тужба се одбија.

O b r a z l o ж e н j e

Оспореним рjeшeњем број: UP1 03-1-37-1-204-2/17 EM од 09.11.2017. године, тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, одбијен је као неоснован приговор тужителјнице, против Порезне управе Федерације БиХ – Кантоналног порезног уреда Тузла, Порезна испостава Тузла, због незаконитог давања личних података.

Благовремено поднесеном тужбом, тужителјка је оспорила правилност рjeшeња тужене наводећи да је по сазнању да је Порезна управа ФБиХ, Кантонални порезни уред Тузла, актом број: 13-3/1-49-3470 од 19.04.2017. године доставила Правобранилаштву РС податак о њеном запосленју, поднијела приговор Агенцији за заштиту личних података у БиХ. Приговор темељи на одредби члана 3. став 1. тачка 4. Закона о Порезној управи ФБиХ, као и тумачењу, те упутству о начину примјене члана 3. 1. тачка 4. Закона о Порезној управи Федерације БиХ, Федералног министарства финансија Сарајево у актима број: 05-14-2-1540/16-1 од 17.03.2016. године. Наиме, цитираном одредбом јасно је дефинисан појам порезне тајне, као и то коме се порезне информације и подаци који представљају порезну тајну могу дати, па је тако одређено да су то органи надлежни за предузимање мјера и активности са циљем утврђивања порезних обавеза, одговорности за порезне прекршаје и пореска кривична дјела, страним порезним властима у складу са међународним уговорима, другим лицима уз писани пристанак пореског обвезника, Влади ФБиХ, Парламенту ФБиХ, Влади кантона, Скупштини кантона, Градској скупштини, опćинском начелник, вijeћу и свим федералним органима управе и управним организацијама. Имајући у виду напријед наведене одредбе, сматра да је тужени орган

postupajući suprotno zakonu (odredbama koje se odnose na poreksu tajnu), dostavio podatak o zaposlenju tužiteljice Pravobranilaštvu RS, jer se radi o ličnom podatku za koji nikada nije dala svoj pristanak da se isti može proslijediti Pravobranilaštvu RS-a, a što je u suprotnosti i sa Mišljenjem federalnog ministarstva finansija u aktu od 17.03.2016. godine. Slijedom navedenog, predlaže da sud tužbu uvaži, poništi rješenje broj: UP1 03-1-37-1-204-2/17 EM od 09.11.2017.godine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na tužbu tužena je predložila da se tužba, kao neosnovana, odbije, ostajući kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta.

Ovaj sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga.

Iz stanja spisa, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi, da je tužena odlučujući o prigovoru podnesenom protiv Porezne uprave Federacije BiH, Kantonalnog poreznog ureda Tuzla, Porezna ispostava Tuzla, u predmetu obrade ličnih podataka, odnosno, pribavljanju podataka o zaposlenju tužiteljice, prigovor odbila kao neosnovan, pozivajući se na odredbe člana 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka, nalazeći da kontrolor može davati lične podatke na korištenje trećoj strani na osnovu pisanog zahtjeva treće strane, ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene nadležnosti treće strane ili ostvarivanja zakonitih interesa treće strane.

Odluka tuženog organa, prema mišljenju ovog suda, je pravilna i zasnovana na zakonu.

Odredbama člana 1. stav 1. Zakona o Pravobranilaštvu Republike Srpske („Službeni glasnik“ RS broj: 16/05-78/11) je propisano, da je Pravobranilaštvo RS samostalan organ koji u postupku pred sudovima i nadležnim organima preduzima pravna sredstva radi zaštite imovinskih prava i interesa Republike Srpske, grada, opštine i njihovih organa i organizacija, te drugih organa i organizacija koje nemaju svojstvo pravnog lica i nisu upisani u sudski registar, a finansiraju se iz budžeta Republike Srpske. Članom 10. Zakona o Pravobranilaštvu RS također je propisano, da su organi, organizacije, preduzeća i druga pravna lica, dužna dostavljati obavještenja o ugrožavanju i narušavanju ili osporavanju prava i stvari u svojini subjekta iz člana 1. navedenog zakona, a stavom 2. navedenog člana je propisano, da su organi i pravna lica dužni, na zahtjev Pravobranilaštva, dostaviti podatke, obavještenja i spise, kao i stručno mišljenje koji su potrebni za preduzimanje radnji iz njegove nadležnosti. Istovremeno je članom 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj 49/06 do 89/11) propisano, da je kontrolor ličnih podataka ovlašten lične podatke dati na korištenje trećoj strani na osnovu pisanog zahtjeva treće strane, ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene nadležnosti treće strane ili ostvarivanja zakonitih interesa treće strane.

Iz stanja spisa proizilazi, da je pred Opštinskim sudom u Kalesiji pokrenut izvršni postupak radi naplate troškova sudskog postupka, te da je Pravobranilaštvo RS, kao zakonski zastupnik organa, po čijem je prijedlogu i vođen izvršni postupak, radi

naplate svojih troškova predložilo novo sredstvo izvršenja i to zapljenom novčanih sredstava tužiteljice, uz prethodno pribavljanje podatka o zaposlenju tužiteljice.

Naime, radi se o zakonskom ovlaštenju za ovakvo postupanje, koje se zasniva na ovlaštenju Pravobranilaštva RS iz člana 10. stav 2. Zakona o Pravobranilaštvu RS da prikupi i koristi određeni podatak i obavezi kontrolora podatka iz člana 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka da, na osnovu pisanog zahtjeva treće strane, ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene nadležnosti treće strane ili ostvarivanja zakonitih interesa treće strane, podatke koje obrađuje preda na korištenje trećoj strani, u konkretnoj situaciji Pravobranilaštvu RS.

Pri tome, neosnovano se tužiteljica poziva na odredbe Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH, koje se odnose na poresku tajnu. Ovom odredbom je jasno definisan pojam porezne tajne, kao i to kome se porezne informacije i podaci koji predstavljaju poreznu tajnu mogu dati i bez saglasnosti nosioca tih podataka. Dakle, citirana odredba propisuje i da se navedeni podaci, koji predstavljaju poresku tajnu, mogu, i to bez saglasnosti, dostaviti i izvršnim i zakonodavnim, kao i organima uprave i upravnim organizacijama. Dakle, po shvatanju ovog sudskog vijeća, u konkretnom slučaju, nije došlo do povrede Zakona o poreskoj upravi FBiH, niti pogrešne primjene materijalnog prava, iz razloga što je Pravobranilaštvo RS postupalo u okviru svojih nadležnosti i ovlaštenja i na zakonom propisani način pribavilo lične podatke, u situaciji kada nije propisano prethodno pribavljanje saglasnosti nosioca podatka, za korištenje tim podatkom.

Valja ukazati, da ni Zakon o zaštiti ličnih podataka, ni Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/06 do 89/11), nijednim članom ne promovisu apsolutnu zaštitu bilo kojeg ličnog podatka, nego propisuju uslove pod kojim se može udovoljiti, odnosno, uslove pod kojim se može ograničiti pristup određenim podacima. Tako je odredbom člana 6. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano, da kontrolor može obrađivati lične podatke bez saglasnosti nosioca podataka, ukoliko se obrada ličnih podataka vrši u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvđene zakonom.

Istovremeno, Zakonom o slobodi pristupa informacijama i to članom 1. stav. 1. tačka b) je propisano, da je cilj ovog zakona da ustanovi da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave te informacije. Imajući u vidu interes Pravobranilaštva RS i činjenicu da je Poreska ispostava Tuzla, kao i svaki drugi javni organ, obavezan da zahtjev treće strane za pristup ličnim podacima cijeni u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka, te da dozvoli pristup podacima, ukoliko je takav zahtjev zasnovan na zakonitom i opravdanom osnovu. Evidentno je, da je u konkretnom slučaju takav i bio zahtjev Pravobranilaštva RS, jer je podnesen u cilju namirenja troškova prouzrokovanih u toku izvršnog postupka, koji se vodi protiv tužiteljice, kao izvršenika.

Na osnovu izloženog, ovaj sud nalazi da je osporeno rješenje pravilno i zakonito, zbog čega je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

ZAPISNIČAR
Stanka Čeklić

